

POŠTAR, I TO NAGLUHI . . .

Dražen Maleković

Dražen Maleković, naš "friški član" (dvije godine), jednog dana došao je poslovno u Hrvatski savez gluhih i nagluhih. Želio je postati VIP pretplatnik s popustima, dao je svoje osobne podatke našoj simpatičnoj službenici Snježani Cipek-Dovšak. Kada je Dražen obavio svoje i želio krenuti kući bio je "uhvaćen" u zamku od strane autora ovog članka.

Nakon nagovaranja uz pomoć drugih prisutnih pristao je dati intervju našem listu "Ukratko..!" On nije redovit gost našeg kluba u Mislavovoj ulici pa ga poznaje samo mali broj naših ljudi, a ni ja ga nisam poznavao. Nakon našeg ugodnog razgovora postali smo dobri prijatelji.

Razgovor je tekao otprilike ovako . . .

"Ukratko...": Ime ti je Dražen, to je lijepo ime, a prezime . . . ?

Dražen: Maleković.

"Ukratko...": Rođen si godine. . . ?

Dražen: 21. prosinca 1969. godine.

"Ukratko...": Gdje?

Dražen: U Zaprešiću.

"Ukratko...": U Zaprešiću? Koliko mi je poznato tamo nema rodilišta, ili se možda varam.

Dražen: Zaprešić je moje rodno mjesto.

"Ukratko...": Zanimljivo. Kakvo ti je bilo djetinjstvo?

Dražen: Imao sam lijepo djetinjstvo. Imao sam dobre roditelje koji su se predobro brinuli za mene.

"Ukratko...": A sestara ili braće . . . ?

Dražen: Imam stariju sestru, brata nemam.

"Ukratko...": Roditelji su te poslali u školu, koju školu?

Dražen: Roditelji su saznali od dobrih susjeda da postoji škola za djecu oštećena sluha kao što sam ja. Izabrali su školu "SUVAG" i mene su tamo upisali.

"Ukratko...": Kako je teklo školovanje?

Dražen: Pohađao sam osmogodišnju školu, koju sam s uspjehom završio.

"Ukratko...": A nakon toga?

Dražen: Postao sam srednjoškolac u ustanovi "Slava Raškaj", Ilica 83. Škola je trajala četiri godine.

"Ukratko...": Za koje zanimanje si učio?

Dražen: Izabrao sam zvanje ortopedskog postolara.

"Ukratko...": U kojem poduzeću si se osposobljavao za to zanimanje?

Dražen: U bivšem "DIOZ-u", sada URIHO, u Vlaškoj ulici.

"Ukratko...": I s uspjehom si položio ispit, zar ne? Nakon toga si se zaposlio . . .

Dražen: U radni odnos primila me je bivša tvornica dječje obuće "Zagreb" na Savskoj cesti. Ta tvornica više ne postoji, sada je tamo nova visoka zgrada u kojoj je "T-com".

"Ukratko...": Kako si dugo bio tamo?

Dražen: Dvije i pol godine.

"Ukratko...": Kratko je to, zbog čega tako malo vremena?

Dražen: Ima više razloga, a to su: mala plaća, puno rada s prekovremenim satima, dakako neisplaćenim, a zadnjih sedam mjeseci bez plaće. Na kraju tvornica je otpustila sve radnike, a da nije podmirila sve svoje obaveze prema njima pa otišla u stečaj (propast).

"Ukratko...": Vjerojatno si otišao na burzu rada, zar ne?

Dražen: Da, tamo sam se prijavio i ostao tamo sedam mjeseci.

"Ukratko...": Mislim da si se nakon burze negdje zaposlio?

Dražen: Zaposlio sam se kao grobar u Brdovcu kraj Zaprešića.

"Ukratko...": Neobično zanimaje za osobu oštećena sluha. Znao sam jednog potpuno gluhog člana koji je radio kao grobar na Mirogoju i Miroševcu pa je zatim otišao u mirovinu. Dugo si radio kao grobar . . . ?

Dražen: Ma kakvi! To je veoma težak posao, a plaća je bila veoma mala. Radio sam kao grobar samo oko sedam mjeseci.

. . . *Tijekom našeg razgovora došli su neki članovi i ostali s nama . . . Odmor (konzumacija soka i kave i razgovori ugodni u krugu nekoliko novodošlih prijatelja)*

"Ukratko...": Čudno je što smo se našli u ovim okolnostima, uobičajeno je da se gluhi susreću u društvenim prostorijama našeg kluba u Mislavovoj ulici. Ipak mi je veoma drago . . .

Dražen: . . . I meni je isto drago, volim upoznavati nove prijatelje. Osobito volim biti u društvu s mojim starim školskim kolegama i drugima iz moje generacije.

"Ukratko...": To je normalno, čovjek je društveno biće. Mi gluhi volimo se družiti s drugima.

Dražen: Da, to je istina.

"Ukratko...": Sada, kada smo se otvorili, postali smo bliski i možemo dalje komotnije razgovarati.

Dražen: U redu, slažem se. Nadam se da ću steći veći broj prijatelja nakon ovog intervjua.

"Ukratko...": Gotovo je sigurno da ćeš dobiti nove prijatelje ili obnoviti stara prijateljstva iz prošlosti. Nakon školovanja mnogi izgube vezu sa svojim starim kolegama. Poželjno je da svi ljudi budu u dobrim odnosima sa svim ljudima bez obzira na sve. Je li tako?

Dražen: O, da, da. Volim biti dobar sa svima. Po prirodi sam dobar, šaljivac i miroljubiv.

"Ukratko...": To sam odmah primijetio kod tebe.

. . . Dražen: . . . To mi jako puno koristi u mom nadasve teškom poslu . . .

"Ukratko...": . . . Koji posao?

Dražen: Uz pomoć moga oca zaposlio sam se u Hrvatskoj pošti. Naime, moj otac bio je zaposlenik Hrvatske pošte. Napisao sam molbu za zaposlenje u Hrvatskoj pošti i bila je prihvaćena.

"Ukratko...": Jesi li imao probni rok?

Dražen: Da, tri mjeseca. Zadovoljni su bili sa mnom i postao sam njihov zaposlenik za stalno.

"Ukratko...": Koji posao sada obavljaš?

Dražen: Po zanimanju sam poštar odnosno raznoslač pošte. Raznosim poštu i drugo strankama.

"Ukratko...": Hm, veoma zanimljivo! To je prilično rijetko zanimanje za ljude oštećena sluha, a možda si ti jedini. Bilo bi dobro da upoznaš naše čitatelje o tom svom poslu. Može?

Dražen: Svakako da može. Momentalno sam raznoslač pošte i drugo u Zaprešiću. Imam jedan kvart za koji sam zadužen. Taj posao je lijep, ali pun je opasnosti i straha, s obzirom da više puta mjesečno raznosim poveliku svotu za mirovine i ostalo. Opreza nikada dosta, još nisam doživio napade, pljačku i slično. A kako sam dosta krupan (110 kg) možda me se ne usuđuju opljačkati. Ha, ha, ha!

"Ukratko...": Sigurno si upoznao mnoge ljude, poštuju li te kao čovjeka – poštara?

Dražen: Ne samo to, nego me ljudi veoma vole. Često me pozivaju da popijem kavu ili slično, ali sve moram uljudno odbiti, jer je to nespojivo s mojom službom.

"Ukratko...": Zaista je to lijepo. Svi poštari moraju nositi teške torbe i puno kilometara hodati. Kako ti to uspijevaš izdržati?

Dražen: Biti poštar je zaista teško, ali ja volim ovaj posao, jer sam uvijek na čistom zraku, ponekad uzmem svoj motorkotač da mi malo pomogne u nošenju teške poštanske torbe. Hrvatska pošta ne osigurava poštarama mopede ili slično, jer za to nemaju sredstava. To je predviđeno u planu, ali papir trpi sve.

"Ukratko...": Imaš li obitelj?

Dražen: Jasno. Imam dobru ženu i dvoje prekrasne djece - sina od 15 i kćerku od 8 godina.

"Ukratko...": Kako si upoznao ženu?

Dražen: Na maskenbalu u Centru "Slava Raškaj", Nazorova 47. Naime moja prijateljica, koja

je nagluha kao i ja, dovela svoju rođakinju (moju buduću ženu) na maskenbal.

"Ukratko...": I . . . ?

Dražen: Zaljubio sam se u nju na prvi pogled kao školarac. Nedugo nakon toga vjenčali smo se.

"Ukratko...": Djecu čuvate tvoja žena i ti, ili još netko?

Dražen: Punica mi često pomaže oko djece, čuva ih dok smo na poslu. Žena mi je zaposlena u bolnici "Sveti Duh" kao primalja (medicinska sestra). Često ostaje dugo na poslu, a ja također.

"Ukratko...": Imaš riješeno stambeno pitanje?

Dražen: Imamo svoju kuću u Vugrovcu na Zagrebačkoj gori, kod Sesveta. Kuću sam uglavnom sam izgradio uz povremenu pomoć roditelja i susjeda. Uz pomoć kredita napravljena je kuća, sada još otplaću-jemo kredit.

"Ukratko...":

Vugrovec je dosta udaljen od Zagreba. Kako dolaziš na posao?

Dražen: Žena i ja koristimo javni prijevoz (ZET), a povremeno i svoja kola. Kada su topli dani onda uzimam motor i . . .

"Ukratko...": Imaš li kakav hobi u slobodno vrijeme i čime se baviš kada nisi na poslu?

Dražen: Radim svašta u i na kući, razumijem se u struju, zidanje, tesarstvo, automobile itd. Moj ujak je bio automehaničar i od njega sam dosta naučio kako se popravljaju auto. Inače imam svoju garažu.

"Ukratko...": Jesi li član kojeg organa u Savezu gluhih ili u Vugrovcu?

Dražen: Ne. Rado bih dolazio u društvene prostorije našeg Saveza gluhih, ali velik je problem naći slobodno mjesto za parkiranje.

"Ukratko...": Jesi li se nekada bavio športom?

Dražen: Veoma sam volio igrati nogomet i to davno. Sada se bavim sviranjem, zajedno sa sinom, ja s bubnjem, a sin s električnom gitarom.

"Ukratko...": Kako si izgubio sluh, vjerojatno kao i mnogi, od upale moždanih ovojnica?

Dražen: Još kao dijete obolio sam od meningitisa i zbog toga sam djelomično izgubio sluh. Uz pomoć slušnog aparata na jednom uhu mogu normalno razgovarati s okolinom, a na drugom slabo čujem.

"Ukratko...": Mislim da smo se dosta napričali, imaš li što reći našim čitateljima?

Dražen: Pa . . . neznam što bih rekao ili poručio . . . Sad sam se sjetio. Ovim putem želio bih zaželjeti svim našim dragim čitateljima SRETAN USKRS!

"Ukratko...": I naše uredništvo "UKRATKO..." isto tako.

Tekst i slika: Antun Bakan

